

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 26 februari 1935 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion angående skydd för den svenska linodlingen.

(1:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 418, hava herrar *Hammarlund* och *Johanson* i Hallagården hemställt, »att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande lämpligt avvägt skydd för den svenska linodlingen samt att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga de förslag, som härav kunna föranledas».

Till stöd för detta utredningskrav hava motionärerna bland annat framhållit, att, då man söker efter nya arbets- och försörjningsmöjligheter inom vårt land, linodlingen icke borde lämnas å sido. Beträffande motiveringen i övrigt får utskottet hänvisa till motionen.

Vid 1934 års riksdag föreslogs i en inom andra kammaren väckt motion, nr 246, att lin måtte åsättas en tull av 75 öre per kilogram. I sitt i anledning av motionen avgivna betänkande nr 26 lämnade 1934 års bevillningsutskott uppgifter rörande införseln och skörden av lin samt angående linneindustriens omfattning m. m. I anslutning därtill erinrades jämväl därom, att riksdagen under flera år — första gången år 1919 på förslag av Kungl. Maj:t vid anmälan av ett utav särskilt tillkallade sakkunniga den 14 januari 1919 avgivet betänkande rörande främjande av odling och beredning av lin inom landet — anvisat anslag till åtgärder för främjande av linodling ävensom att chefen för jordbruksdepartementet år 1933 vid framläggandet av förslag om indragning av nämnda anslag uttalat, att, därest behov av att utlämna mindre belopp för understöd i det syfte, anslaget avsett att främja, hinder ej syntes möta för Kungl. Maj:t att för ändamålet disponera medel ur till Kungl. Maj:ts omedelbara förfogande ställda anslag. För egen del anförde utskottet därefter följande:

»Lin är en råvara för den svenska linneindustrien, vilken tillverkar garn och vävnader för olika ändamål. Genom den inhemska linodlingens tillbakagång under de senaste årtiondena har emellertid denna industri kommit att huvudsakligen använda sig av importerad råvara. I viss omfattning kommer även utländskt garn till användning vid fabrikationen. Därest såsom i motionen föreslagits lin åsättes en tull av 75 öre per

kilogram, komme härigenom industriens produktionskostnader att väsentligt ökas. För att spinning av lingarn, av svensk eller utländsk råvara, må i fortsättningen kunna i någon mera betydande omfattning verkställas inom landet, måste otvivelaktigt samtidigt med införandet av en dylik tull höjningar vidtagas beträffande tullsatserna för lingarn och såsom en följd därav jämväl beträffande tullsatserna för linnevävnader. Men även om en dylik avvägning av linneindustriens tullskydd må kunna verkställas på sådant sätt, att industriens nettotullskydd lämnas i stort sett orubbat, måste dock den fördyring av linnevarorna, som skulle bli en följd av tullåtgärderna, väsentligt påverka konkurrensförhållandet mellan å ena sidan linnevaror och å andra sidan varor av exempelvis bomull och jute. Ett bifall till motionen skulle därför draga med sig konsekvenser, vilka äro svåra att överblicka. Med hänsyn härtill och då det ej minst under nuvarande tidsförhållanden måste anses angeläget att iakttaga försiktighet beträffande åtgärder, som kunna menligt inverka på arbetstillgången inom landet, har utskottet, med beaktande av linneindustriens betydelse i sådant avseende, icke ansett sig kunna biträda motionärernas förslag, mot vilket även ur andra synpunkter erinringar kunna framställas, såsom att detsamma skulle komma att allt för hårt drabba särskilt vissa billigare slag av lin.»

I enlighet med utskottets hemställan föranledde motionen icke någon riksdagens åtgärd.

Utskottet.

I den mån motionärerna med sitt förslag om utredning åsyftat införande av tull å lin gäller därom alltjämt vad 1934 års bevillningsutskott på sätt nyss nämnts anfört rörande då föreliggande förslag i sådant syfte. Med hänsyn härtill och då, såsom av den ovan lämnade redogörelsen framgår, anslag efter förutgången sakkunnigutredning under en följd av år varit anvisade till åtgärder för främjande av linodling, har utskottet — om än det ur många synpunkter kan anses beklagligt att den inhemska linodlingen minskat i omfattning — ansett skäl icke föreligga för riksdagen att med anledning av motionen hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande skydd för denna odling. Utskottet hemställer därför,

att motionen II: 418 av herrar Hammarlund och Johanson i Hallagården, angående skydd för den svenska linodlingen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 26 februari 1935.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: se under betänkandet nr 11.